

GS 92

Cremitens

Wisa.

"Kom Eremit, och om du lyser
Nog bänhet i ditt bröst,
Så för mig dit, der Ljuset lyser,
Att hemta någon tröst."

"Ty medan här jag vägen söker,
Och tröstlids vilse far,
Sig vilda stogens längd förbör
Vid hvarje steg jag tar."

"Nej nej! hör Eremiten svara;
"Ett spöke wistas der;
Och den olycklig plägar wara,
Som kommer det förnär."

"Nej, för behofwets barn min hydda
Än aldrig sluten war;
Min ringa spis plär nöjet krydda,
Som der sin boning har."

"Följ mig och glöm i qväll din mår;
Mitt hus tillbjudes dig;
En säng af halm, en tarflig föda
Jag dela will med dig."

"Jag aldrig mord och krig förklarar
Mot skogens fria här;
Det väsend' som mitt lif bevarar,
Mig deras skydda lär."

"Se! denna döld mig födan räddar;
När hungren är som störst,
En korg med frukt den ljustligt släcker,
Och källan all min törst."

"Kom, wandringöman din sorg går öfver;
Allt jordiskt snart förgår.
Hur litet är det man behöfver,
Och det blott några år!"

"Som när uppå den terra jorden
En fruktsam dag går ned,
Vår yngling upptog dessa orden,
Och följde tacksam med."

"Djupt in i skogen de då gingo,
Der knapt man handen såg,
Tills ändtlig, de i sigte fingo,
Hvar lilla hyddan låg."

"Som här ej rika statter gömdes
Till menskers retelse,
En halldörr med en klinka dömdes
Tillräcklig stängsel ge."

"En knippa ris på spisen lastas,
Som snart i låga går;
Ett litet bord med frukter lastas;
Men gästen tankfull står."

"Kom nu min vän", sad' Eremiten,
"Och lät bekymren fly;
Mitt bord är slätt, min werld är liten,
Men glädjen alltid ny."

"Min trogne hund, som vänligt smeker,
Och svansen som du hör,
Och katten som på golfwet leker,
Mitt hela sällskap gör."

"Han några sager se'n berättar,
Att roa honom med;
Men ingenting hans oro lättar,
Och tårar tillra ned."

"Hans suckar Eremiten röra,
Mer än han sjelf vill tro;
"Hvad kan, o yngling, så förstöra
Din munterhet och ro?"

"Ranhända lyckan dig förstjutit,
Och dig till armöd dömt:
Ranhända wänkskapöplikt man brutit,
Och trogen kärlek glömt."

"Men ack! hvad är för lyckan sträfwä?
Hon är en flygtig dunst;
Så fåfängt wi för henne bäfwa,
Som tigga om dess gunst."

"Och hvad är wänkskap? jo, en wisa,
Hwarwid man somna plär;
En röst som plär de stora prisar;
Men aldrig werksam är."

"Och kärlek? ack! den är ej annat
Än blott de skönas skämt;

Hur sällan deras tro besannat
De eder som de nämnt!

"Olycklig den af ödet drifves
Att pröfva deras tro;
Ty kärlek ej på jorden triswes,
Om ej i dufwans bo."

"Den eld ur deras ögon strålar,
Sly den, ja könet sly!
Wid dessa ord en rodnad målar
Wår främlings bleka hy."

"Dess kinders färg sig nu förnyar,
De ny förtjusning ge,
Vilt de förgyllda morgon-skyar,
Som emot solen le."

"Dess klämda bröst sig ömsom höjer,
Och ömsom suckar drar;
Och snart dess blyga uppsyn röjer,
Att det en flicka war."

"Förlåt", sad hon, "jag Eder plågar,
Och störer eder ro,
Då jag det rum ohelga wågar,
Der ni och himlen bo."

"Jag såfångt skulle wilja dölja
Det som min ro förstör:
När sorg och ånger mig förfölja,
Ej lystnad lättning gör."

"En lord som präktig lefnad förde,
Wår mig en älskad far;
Dess gods och rikdom mig tillhörde,
Som enda barnet war."

"Att mig utur hans armar winna,
All bygdens ungdom gif;
Och ho kan wäl förtälja hinna
Allt det beröm jag gif?"

"En talrik friar-flock sig krökte;
Hwar en mig såg, blef lär;
Men allt som deras tal sig ökte,
Blef jag allt mera tward."

"Bland dem som ömmast för mig brunno,
Wår unga Edwin en;
Men ad! dess ömma suckar sunno
Ett hjerta hårdt som sten."

"Han inga gods och pengar egd.
Men uti dygd och wett
Han wida wägnar öfwerwägd
Hwar yngling som jag sett."

"Hans dragt den ädla enfald röjde,
Som hjertats prydnad war;
Och ödmjukhet än mer upphöjde
Den eld han för mig bar."

"Med såfångt högmod jag förfölte
Att segra hwarje dag;
Ju mera sig hans ömhet ökte,
Ju mera kall war jag."

"Hans hjerta, rent och obefläckadt
För mina fötter låg,
Till dess det alltförlänge gäckadt
Ej mer förhoppning såg."

"I tysthet han mig öfvergifwit,
Allt glömma mitt förakt;
Men ängslan har hans bane blifwit,
Som ryktet för mig sagt."

"Nu skall mitt lif des qwal betala:
I grottan der han låg,
Skall jag med Edwins skugga tala,
Lil som jag Edwin såg."

"Jag samma ödemark vill wälja,
Och dö på samma sätt;
Mitt usla lif mig blott skall qwälja;
Och döden bli mig lätt."

"Nej aldrig"! hörs han henne svara
Med öm och liflig röst,
"An himlen Edwin täcks bewara,
Till Angelinas tröst."

"Så se då, ömma älskarinna,
Din Edwin åter hör;
Här skall du honom återfinna
Mer öm och mera kär."

"Vi sku' ej mer hvarannan mista;
Allt qwal är nu förbi;
Den stund som en gång blir din sista,
Skall också Edwins bli."